

- De hiszen annyit szenvedtél!
- Jól esett.
- A bor is? Különben célotat elérted! — magasodott fel az árny. — Az a férfi nem iszik.
- Ah, köszönöm... Bár egy kissé nagy az ára. Miért kellett ezért meghalnom?
- Nem érette történt... Azért haltál meg, mert meg volt írva, mert beleestél a megváltó programba s ennek örülj! Odalenn mindig árván ögyelegtél, idefenn pedig szeráfkürtöt kapsz jutalmul. Isten szeret, mert megérezted lényegét.
- És ő? A szerelmesem? — sápadt el Elza karcsú lelke.
- Ne félj, azt hiszi, hogy miatta kerültél idáig. Jelenleg átkozza sorsát.
- Nem iszik és nem is fog? — kételkedett még mindig az asszony.
- Soha többé... Hisz a végzetben!
- S meddig fog élni?
- Aggkorig... Diadala lesz népének.
- Vagyis tehetsége királlyá teszi? — bíborosodott át az asszony ivoár angyalszárnya.
- Úgy van! Ő lesz a Mester, de csak azért, mert azt hiszi, hogy neked meg kell mutatni. Boldog lélek vagy, leányom, őrzője lettél egy férfi illúzióinak.
- Mit adhatnék neki még? — kérdezte Elza szomjasan.
- Többre nincs szüksége, de ez volt a legkevesebb, amit egy művésznek adhattál! — indult meg a szellem az ég méhe felé.
- Elza a muzsák füledt mosolyával ajkán suhant utána.

Marschalkó Lia.

KISASSZONYNAPJA.

*Eljött Kisasszonynapja,
A drága, drága ünnep.
Szívem szomorú fájn
Érett gyümölcsök fügnek.*

*Az ázott sürgönydróton
Búcsúzkodnak a fecskék,
S én lábadoz gurítom
A bú aranyranettjét.*

Falu Tamás.